
Mirko Pretnar: Rastem v tebi ...

Luka izginil in mesec dni ga ni bilo nazaj. Od tega časa si ne privoščita dobre besede, včasih pa se tako zasovražita, da bi se zgrizla kot gada. Matija se je zopet zresnil, prijel za delo in razen tiste menice pri Cenetu, je vse poplačal. Hiša se je postavila in do danes ga še nisem videla takšnega, kot je bil nocoj. Človek v takih časih nikoli ne ve, pri čem je. Ga popusti in komaj se zaveš, ga še hujše popade.

Ubogi Luka pa je našel spet milost pred spako. Ali je pričel sam laziti za njo, ali se ona dobrikati njemu, kdo ve? Rešitve pa ni zanj nobene več.

Marija, zdaj boš kar pri meni zaspala. Marsikaj se ti je odprlo nocoj, ko stopaš v življenje. Pa ostani mirna in zaspí. Obe sva že trudni. Zanesi se na Zebo, ne bo te zapustila. Če pa umrjem prej, kot bi bilo treba, stopi k župniku. Svet mož je in z modrimi očmi gleda na faro. Glej, že vidim zarjo na nebu. Lahko noč!»

Razpokane ustnice so prižele blažen poljub na belo, utrujeno čelo.

* * *

Gosta megla, kadeča se iz vode in od Barja, je zagrnila mesto do temena Gradu. V jutranjem somraku so besno zadrdrali mešarski vozički, da so se tresle hiše ob cesti. Na lahkíh, odsakújuočih vozeh so se postavljali hlapci s svojim malomarnim sedenjem, moleči noge čez platnice do koles. Divje so gonili in ostro zavijali krog ogla. Starke so na pragovih presojele dan, preden odidejo v cerkev.

Na resnih, dnevnih obrazih mater je skoprnela vsa nočna domačnost.

(Dalje prihodnjič.)

Mirko Pretnar / Rastem v tebi ...

Rastem v tebi, mati zemlja;
naj te pozdravim, brat=drevo,
naj te pozdravim, cvetlica=sestrica!

Ah, zato mi je, kakor da
korenine pokajo globoko,
kadar se hočem povzpeti visoko
v izsanjano mrzlo brezbrežno nebo.

Kdor izgubil je bregove tvoje,
kdor je kakor list v jesenskem vetru,
izgubljeni sin tvoj hrepeni v nebo.
